

Onze eeuwige hoop

2 Korinthe 5.1-10

Rev Dr Jos Strengtholt

Heliopolis 2016

Wij zijn kwetsbare mensen. Het leven zit vol gevaren en valkuilen, en één ding weten we allemaal zeker: op een dag zullen we sterven.

De apostel Paulus schrijft aan de Korinthiërs in 2 Kor. 4.11: "Want wij die leven, worden voortdurend overgegeven aan de dood om Jezus' wil." Paulus heeft het hier over de moeilijkheden die hij als apostel meemaakt, maar in bredere zin geldt dit eigenlijk voor ons allemaal.

Eén ding staat vast: we gaan allemaal dood. Zo is het nu eenmaal.

Je benen worden minder sterk, je rug gaat pijn doen, je ogen worden slechter en je geheugen laat je steeds vaker in de steek.

Het stevige bouwwerk van lichaam en ziel dat je als jongere leek te hebben, begint langzaam tekenen van slijtage te vertonen.

1. Onze hemelse woning

Paulus vergelijkt de problemen waarmee hij te maken heeft – ook zijn lichamelijke klachten – met het afbreken van zijn aardse woning. Ons lichaam is als een tent waarin we tijdens ons leven op aarde verblijven.

Paulus spreekt over ons hele bestaan: onze kwetsbare tent die langzaam instort. Daartegenover staat de hoop op een hemels gebouw dat God al voor ons heeft klaargemaakt.

Een aardse tent tegenover een hemels gebouw. Met dat beeld maakt Paulus duidelijk dat ons eeuwige thuis veel steviger en blijvender is dan ons huidige bestaan.

Maar dat betekent niet dat wij als christenen neerkijken op ons leven in dit lichaam.

Griekse en Romeinse denkers in de tijd van Paulus deden dat juist wel. De filosoof Epictetus zei over zichzelf: "Jij bent een arme ziel die een lijk met zich meedraagt."

Seneca schreef: "Ik ben voor hogere dingen geboren dan slaaf te zijn van mijn lichaam, dat ik slechts zie als een ketting die mijn vrijheid beperkt... In zo'n afschuwelijke woning woont de vrije ziel."

Paulus gebruikt zulke negatieve taal over het lichaam niet. De Bijbel kijkt niet dualistisch naar de mens. Het is niet zo dat het tastbare – ons lichaam – minder belangrijk zou zijn dan onze geest, onze ziel of ons verstand.

Als christenen verlangen wij er niet naar om ons lichaam kwijt te raken, maar naar de vernieuwing van ons hele bestaan, zowel lichamelijk als geestelijk. Paulus schrijft: "Wij willen niet ontkleed, maar overkleed worden, zodat het sterfelijke door het leven wordt verslonden."

Met andere woorden: we verlangen er niet naar om als een geest zonder lichaam rond te zweven. We willen geen spoken worden die over begraafplaatsen dwalen om mensen bang te maken. We verlangen naar een echt lichaam: een werkelijk, blijvend, onvergankelijk en onsterfelijk lichaam.

"Want ook wij die in deze tent zijn, zuchten, bezwaard..." zegt Paulus. Dat zuchten komt door alle moeilijkheden waarmee hij te maken heeft. En ook wij kunnen soms zuchten onder alles wat ons overkomt. Maar de oplossing is niet dat ons bestaan ophoudt, en christenen verwachten ook niet dat ze ooit alleen nog maar een geest zonder lichaam zullen zijn.

"Niet omdat wij ontkleed willen worden, maar overkleed, zodat het sterfelijke door het leven wordt verslonden."

Wij zien uit naar de opstanding van de doden, wanneer wij volledig vernieuwd zullen worden. Die totale vernieuwing betekent niet dat ons oude bestaan wordt weggegooid, maar dat het vernieuwd wordt.

Dat verlangen naar vernieuwing is niet verkeerd. Het is juist onze grote hoop. Niet omdat we aan het leven of aan onszelf willen ontsnappen. We blijven altijd dezelfde persoon. Maar God zal alles nieuw maken. En dat geldt ook voor jou en voor mij.

Juist midden in alle problemen en drukte van het leven is dat een enorme bemoediging. Jouw moeilijkheden krijgen nooit het laatste woord. God heeft het laatste woord, en Hij wacht erop om jouw leven volledig te vernieuwen.

2. Onzichtbaar, maar gegarandeerd

Zolang wij nog in dit lichaam leven, hebben we genoeg redenen om te zuchten. Paulus zegt immers dat wij, zolang we in dit lichaam zijn, "uitwonend zijn van de Heere."

Dat betekent niet dat God ver weg is. Integendeel, Hij is dichtbij. Maar het kan nog zoveel mooier worden, en het zal ook veel mooier worden.

Nu leven wij nog uit geloof. Wij zien nog niet waar we op hopen. Maar er komt een dag waarop wij het met eigen ogen zullen zien en zelf zullen ervaren.

In dit gedeelte gebruikt Paulus woorden als: "Wij weten", "Wij hebben goede moed" en "Wij zijn vol vertrouwen." Voor Paulus staat het vast, en voor ons hoeft daar ook geen twijfel over te bestaan.

Die zekerheid van de grote vernieuwing ligt in God Zelf. "Het sterfelijke zal door het leven worden verslonden," zegt Paulus. "Hij nu Die ons hiervoor heeft toebereid, is God."

God heeft ons al voorbereid op die vernieuwing. Paulus spreekt er zelfs over alsof het al gebeurd is. God heeft zijn Zoon gegeven, zodat ieder die in Hem gelooft eeuwig leven heeft. En als God dat allemaal al heeft geregeld, wie zou onze hoop dan nog kunnen afpakken? Als Hij het al heeft gedaan, wie kan dat dan nog ongedaan maken? Wij zien uit naar iets dat absoluut zeker is. "Hij Die de Heere Jezus opgewekt heeft, zal ook ons met Jezus opwekken."

God heeft ons niet alleen voorbereid, maar "heeft ons ook de Geest gegeven als onderpand."

De Heilige Geest is Gods garantie op de komende vernieuwing. Hij woont nu al in jouw kwetsbare aardewerken pot, in jouw broze tent. Hij maakt deel uit van je leven en draagt je door dit leven heen, zelfs door de dood heen, tot in het eeuwige leven bij God.

Je kunt het vergelijken met een badkamerrenovatie. De aannemer heeft alle materialen al afgeleverd: de tegels, het cement, de douche, de kranen en de wastafel. Alles staat al klaar. Juist daardoor kijk je nu al vol verwachting uit naar de renovatie die binnenkort gaat plaatsvinden.

Die hoop op iets beters maakt niet dat we het leven van nu verachten. Ja, ons leven is kwetsbaar, maar het is wel een leven mét God. Hij is erbij. Dus leven wij tussen de tent van nu en het gebouw dat komt, terwijl God ons onderweg draagt.

Wij zijn burgers van twee werelden. Niet zodat we deze wereld gaan minachten, maar zodat we deze wereld zien in het licht van de heerlijkheid die nog komt.

3. Daarom stellen wij ons ten doel Hem te behagen

Wij zien met zekerheid en vreugde uit naar het moment waarop God ons vraagt onze tent in te leveren en ons het volmaakte en blijvende gebouw te geven dat Hij voor ons heeft.

Maar Paulus voegt ook een ernstige waarschuwing toe: "Want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus openbaar worden." (2 Kor. 5:10)

Wat betekent dat? Is onze eeuwige woning dan toch niet zo zeker?

Paulus gebruikt een beeld dat iedere inwoner van Korinthe direct begreep. Midden op de markt stond een groot stenen platform: de **bema**, de rechterstoel. Daar sprak de stadhouder recht over allerlei zaken. Wie vandaag Korinthe bezoekt, kan die rechterstoel nog steeds zien tussen de ruïnes.

Paulus zelf heeft daar ook gestaan. In Handelingen 18 lezen we hoe hij voor de stadhouder Gallio moest verschijnen. Gallio hoorde de aanklacht aan, maar wees de zaak af.

Diezelfde bema werd ook gebruikt tijdens de Korinthische spelen. Daar kregen de winnaars hun prijs uitgereikt. De scheidsrechter strafte de verliezers niet; hij beloonde de overwinnaars.

Zo mogen wij ook de rechterstoel van Christus zien. Het is als de prijsuitreiking voor iedereen die de christelijke levenswedstrijd heeft uitgelopen. We zijn aangekomen. Krijgen we dan een medaille? Misschien wel twee? Bloemen? Lof van de Rechter? Sommigen zullen de eeuwigheid binnengaan met veel lof. Anderen zullen zich over bepaalde dingen schamen.

Deze rechterstoel gaat niet over hemel of hel. Dat is op Golgotha al beslist voor iedereen die op Christus vertrouwt en Hem volgt. Het gaat hier om Gods persoonlijke beoordeling van hoe wij ons leven hebben geleefd.

Ook al weten wij dat wij door het geloof veilig zijn in de handen van de Heere Jezus, toch moeten we de ernst van dat moment niet onderschatten.

Paulus spreekt daarom over "de vreze des Heeren." Dat is niet de angst van een hond die bang is voor een pak slaag. Het is de eerbiedige schroom van iemand die zich niet wil schamen tegenover Degene die hem zo liefheeft.

Dat indrukwekkende moment, en de beloning van een ruime toegang tot het leven met God, zou ons moeten helpen om de juiste prioriteiten te stellen. "Daarom stellen wij er een eer in Hem welbehaaglijk te zijn."

God behagen hoort het doel van ons leven te zijn, onze echte ambitie. Het is zo makkelijk om ons leven te vullen met allerlei onbelangrijke bezigheden. Maar uiteindelijk moet alles ondergeschikt zijn aan dat ene doel: God behagen.

Wij zullen rekenschap moeten afleggen over hoe wij God hebben gediend en hoe wij met andere mensen zijn omgegaan. Hebben wij liefde laten zien? Of waren onze relaties gevuld met bitterheid en venijn?

Maak het daarom vandaag je doel om God te behagen.

Vandaag, in onze aardse tent, als kwetsbare aarden potten. Juist daardoor zie je hoe belangrijk dit tijdelijke leven is. Dat ons lichaam tijdelijk en kwetsbaar is, betekent niet dat het er niet toe doet.

Integendeel, wij mogen juist ons leven opbouwen. En we mogen ons inzetten om deze wereld steeds meer te maken tot de wereld zoals God die bedoeld heeft. Want juist deze wereld zal Hij vernieuwen. Jouw lichaam zal Hij vernieuwen. Jouw leven zal Hij herstellen en volmaakt maken. Heb daarom respect voor je leven. Heb respect voor je lichaam.

Voor mij onderstreept dit ook dat we het christelijk leven niet zo moeten vergeestelijken dat bidden belangrijker wordt dan een boom planten. Of dat Bijbellezen belangrijker zou zijn dan goed zorgen voor je lichaam. En psalmen of liederen zingen is niet belangrijker dan genieten van een potje voetbal.

Conclusie

Het behaagt God wanneer wij vandaag leven in het licht van het volmaakte leven dat komt. Onze christelijke levensstijl is eigenlijk niets anders dan een voorproefje van de komende nieuwe schepping. Wij leven vandaag alsof die vernieuwing eigenlijk al begonnen is.

God heeft jou geschapen, Hij heeft jou gered en Hij maakt jou volmaakt, niet om ooit als een lichaamloze engel rond te zweven, maar om voor altijd mens te zijn, met een beter, volmaakt en blijvend lichaam.

Jezus genoot van maaltijden met vrienden én met vijanden. Hij werkte als timmerman. Hij kende het boerenleven. Hij leefde een rijk en vol leven. En God wil ook dat wij ons leven ten volle leven: met vreugde, met vrede en met vrienden.

En met God als het middelpunt, als de belangrijkste Gast in onze tent.

+In de Naam van de Vader en van de Zoon en vande Heilige Geest. Amen.